

Arrest

nr. 107 715 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 december 2012 het Rijk binnen en diende op 12 december 2012 een asielaanvraag in. Op 21 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 maart 1970 te Khartoem. Nadat u uw studies secundair onderwijs beëindigde, begon u in het jaar 1999 te werken voor de bank 'Al Sina-i', waar u werkte tot het jaar 2007. In het jaar 2001 huwde u met A. S. A., met wie u samen twee kinderen kreeg. In het jaar 2007 verhuisde u naar de Verenigde Arabische Emiraten, waar u als werknemer bij de veiligheidsdienst van het toeristisch dorp bij Alboum ging werken. U keerde in de vakanties terug naar Soedan, en in het jaar 2012 ging u meermaals naar Soedan terug naar aanleiding van de ziekte van uw moeder. Wanneer uw moeder te Egypte in een ziekenhuis behandeld diende te worden, reisde u naar Egypte, waar uw moeder stierf. U en uw familieleden brachten het lijk van uw moeder na haar overlijden te Egypte, terug naar Khartoem. Gezien u vernomen had dat u geen werk meer zou hebben in de Verenigde Arabische Emiraten, besloot u in Khartoem te blijven, en terug in het huis van uw vader te Arkaweed te gaan wonen. Op 8 oktober 2012 wou u te Khartoem de rekening voor de elektriciteit gaan betalen. Wanneer u naar de bevoegde diensten ging, werd er u meegedeeld dat vanaf heden de rekeningen voor de elektriciteit en het water steeds samen betaald dienen te worden. U was hiermee niet akkoord, daar jullie reeds vele problemen hadden gekend met het water, het water vuil en smerig was, ondrinkbaar, en vaak afgesloten is. U weigerde te betalen voor het water en u begon een discussie met de werknemer die u te woord stond, terwijl er mensen in de rij achter u wachtten. U werd er meegedeeld dat het samenvoegen van de water- en elektriciteitsrekening een overheidsbeslissing betreft, en de werknemer die u te woord stond zei daaraan niets te kunnen veranderen. U bleef weigeren te betalen voor de waterrekening en u ging terug naar huis. Op 11 oktober 2012 kreeg u thuis een convocatie vanwege de veiligheidsdiensten, waarin u werd opgedragen zich aan te melden bij het bureau van de veiligheidsdienst. U ging naar de veiligheidsdienst op 13 oktober 2012 waar u, na te hebben gewacht, te woord werd gestaan door een eerste veiligheidsagent die van al uw persoonlijke gegevens op de hoogte was, en die u zei dat het een overheidsbeslissing betreft, en u niet op die manier mocht gereageerd hebben. Deze sprak op een vriendelijke toon tegen u. Wanneer er een tweede veiligheidsagent binnenkwam, begon deze op u te schelden, en u te bedreigen. Hij zei u dat u de mensen ophitste om zich slecht te dragen, en dat u eerder reeds problemen maakte over het water. Hij begon daarna u en uw familie te bedreigen. Daar u over een zekere fierheid beschikt, ontstond er een gevecht tussen u en deze tweede veiligheidsagent. Er kwam een derde veiligheidsagent tussenbeide, en deze zei u naar huis te gaan. U ging daarop terug naar huis, en u deed uw verhaal aan uw echtgenote en uw buur en goede vriend Ab.. Deze raadde u aan uw paspoort bij hem in bewaring te geven. Wanneer u de volgende dag 's avonds terug naar huis aan het wandelen was, nadat u vrienden van u bezocht, werd u door een auto tot stilstand gedwongen, en werd u ontvoerd door personen van de veiligheidsdienst. Ze brachten u naar een voor u verder onbekende locatie, waar u gedurende een tweetal weken werd gemarteld en uitgehongerd. Er werd u gezegd dat u er zou sterven, en de veiligheidsagent waarmee u op 13 oktober 2012 had gevochten, was er ook. Deze toonde uw paspoort, zei u dat ze alles vinden, en scheurde uw paspoort. Tijdens uw detentie verloor u op een gegeven ogenblik het bewustzijn, en u werd terug wakker in een ziekenhuis. Daar deelde de verpleegster u op 3 november 2012 mee dat u op 2 november 2012 naar het ziekenhuis was gebracht. U wist de verpleegster te overtuigen om uw broer te contacteren, en uw broer trof met de verpleegster een regeling opdat u zou kunnen ontsnappen uit het ziekenhuis. De verpleegster hielp u het ziekenhuis te verlaten, en eens buiten zag u uw broer met een auto en een chauffeur. U werd daarop naar Port Soedan gebracht, waar u een achttal dagen bleef en in contact kwam met de smokkelaar die u bij uw reis zou helpen. U verliet Soedan per boot op 18 november 2012, en u kwam aan in België op 11 december 2012. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 12 december 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bepaald in de conventie van Genève, niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat u, bij een eventuele terugkeer naar Soedan, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde immers meerdere verklaringen af die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas.

Gevraagd wat er precies te lezen stond in de convocatie vanwege de veiligheidsdiensten, die u op 11 oktober 2012 ontving, antwoordde u dat u enkel wist dat u zich diende aan te bieden bij de veiligheidsdienst (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of u wist waarom u moest gaan naar de

veiligheidsdienst, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U voegde eraan toe dat u verrast was wanneer u deze convocaties kreeg. Gevraagd wat u dacht toen u in de convocaties las dat u naar de veiligheidsdienst moest gaan, antwoordde u niets gedacht te hebben, dat u het hele incident bij het elektriciteitsbedrijf vergeten was, en dat u zich dus afvroeg waarom u geconvoceerd werd. Gevraagd of u dan echt niet nadacht waarom u naar de veiligheidsdienst moest gaan, en over eventuele redenen daarvoor – gezien de vaststelling dat men niet dagelijks naar de veiligheidsdiensten moet gaan, en dezen een zekere reputatie hebben, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat u uw legerdienst deed en met niemand problemen had – hetgeen het des te opmerkelijker maakt dat u zich geen enkele vraag bleek te stellen bij de mogelijke redenen voor deze convocaties. Het dient reeds opgemerkt dat bovenstaande verklaringen niet aannemelijk zijn. Immers, dat u, zonder zich enige vragen hieromtrent te stellen, naar de veiligheidsdienst ging, zonder dat u wist waarom u er heen moest, en zonder dat u hierover zou hebben nagedacht, is niet aannemelijk. Het is immers allerminst onredelijk te verwachten van iemand die voorheen nooit problemen kende met de Soedanese autoriteiten, dat deze zich toch zou afvragen waarom hij naar de veiligheidsdienst dient te gaan, wanneer deze hiertoe een officiële convocaties krijgt. Dat u zich hieromtrent 'niets' afgevraagd zou hebben, en u zich evenmin het incident herinnerde dat aan de basis lag van deze convocaties, zijn verklaringen wars van doorleefde ervaringen, en weten dan ook niet te overtuigen. U verklaarde voorts dat u bij de veiligheidsdienst eerst door een eerste persoon ontvangen werd, deze vriendelijk was tegen u, en er toen een tweede agent van de veiligheidsdienst binnenkwam, die uitschold en bedreigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde dat er een gevecht ontstond tussen u en deze agent van de veiligheid, en dat er een derde agent van de veiligheidsdiensten – van wie u vermoedt dat het een hogergeplaatste is – tussenkwam in het gevecht en jullie uiteen haalde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 16). De persoon die bij het gevecht tussenkwam zei u daarop terug naar huis te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u dan zomaar mocht vertrekken na dit gevecht, antwoordde u dat u gezegd werd naar huis te gaan. Gevraagd of u het zelf niet vreemd vindt dat u geconvoceerd werd bij de veiligheidsdienst omdat u moeilijk deed bij het betalen van de waterrekening, maar u zomaar mag vertrekken nadat u vocht met een agent van de veiligheidsdienst, antwoordde u eerst dat dat normaal is, ze mensen convoceren en vragen stellen. Wanneer de vraag u nogmaals werd gesteld, antwoordde u dat u denkt van niet, dat de derde persoon – die tussenkwam bij het gevecht – misschien een hoge verantwoordelijke is, en dat deze vaststelde dat de persoon met wie u vocht, u niet op die manier moest behandelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd door wie u de volgende dag gearresteerd werd, of het de veiligheidsdienst betrof, dan wel personen die in eigen naam handelden, antwoordde u door de veiligheidsdienst gearresteerd te zijn geworden (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde voorts dat ze u er ook van beschuldigden een opposant tegen het regime te zijn, en dat u mensen opzette tegen de staat. Ter bevestiging gevraagd of het dus wel degelijk de veiligheidsdienst zelf was die u arresteerde en martelde, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waarom ze u dan de dag voorheen vrijlieten, als ze u de dag erna terug oppakten op straat, antwoordde u dat op het bureau van de veiligheidsdienst waar u heen ging, er een receptie en een wachtzaal is, ze er mensen convoceren om vragen te stellen, en het geen plek is om mensen te arresteren. Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk zijn. Immers, dat u, na met een agent van de veiligheidsdienst te hebben gevochten, zonder meer terug naar huis mocht vertrekken, weet geenszins te overtuigen, gegeven het feit dat de veiligheidsdienst er reeds problemen van maakte dat u moeilijk had gedaan bij het betalen van een rekening en u ervan beschuldigden mensen op te hitsen om te klagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Dat u, dit alles gegeven zijnde, na met een veiligheidsagent op de vuist te zijn gegaan in het bureau van de veiligheidsdiensten, zonder meer terug naar huis mocht, overtuigt niet. Dat u voorts de volgende dag op straat zou zijn tegengehouden en gearresteerd door de veiligheidsdiensten, en daarna naar een – voor u verder onbekende locatie – zou zijn gebracht waar u gemarteld zou zijn geworden gedurende ongeveer twee weken, overtuigt evenmin. Immers, dat ze u niet gearresteerd zouden hebben wanneer u bij de veiligheidsdiensten zelf was de dag voorheen, omdat het geen plek zou zijn om mensen te arresteren, overtuigt helemaal niet, en weet dan ook geen verklaring te bieden voor de vaststelling dat u, de dag voordat u op straat werd ontvoerd door de veiligheidsdiensten, u door deze zelfde veiligheidsdiensten zonder meer naar huis werd gestuurd nadat u op de vuist ging met een van de aldaar werkzame veiligheidsagenten. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde dat, nadat u op 13 oktober 2012 's avonds terug naar huis ging, u met uw buur en goede vriend Ab. praatte over wat gebeurd was bij de veiligheidsdiensten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U verklaarde dat hij u zei dat de mensen van de veiligheidsdienst moeilijke mensen zijn en ze u niet met

rust zouden laten, en hij u aanraadde uw paspoort bij hem te laten. Gevraagd waarom, antwoordde u dat u bang was na hetgeen gebeurde bij de veiligheidsdiensten. U verklaarde dat u uw paspoort in veiligheid wou brengen, gezien u bedreigd was geworden. Gevraagd waar Ab. uw paspoort zou bewaren, antwoordde u het niet te weten. U gaf voorts aan dat u uw buur Ab. al lang goed kent, en dat het uw enige vriend is. Gevraagd of uw buur Ab. nog steeds in hetzelfde huis woont, naast het huis van uw vader, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde dat, tijdens uw detentie, de agent van de veiligheidsdiensten eens naar u toekwam, hij uw paspoort bij zich had, hij zei dat ze alles vinden, en het voor uw ogen verscheurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Gevraagd hoe hij aan uw paspoort kwam, antwoordde u niet te weten hoe die persoon eraan kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of u zich daarover dan niet informeerde, antwoordde u dat u uw vriend vertrouwde, en u niet weet of ze al dan niet druk zetten op hem. Opnieuw gevraagd of u zich daarover niet informeerde, of u zelf reeds poogde uw buur te bereiken, dan wel naar hem informeerde via uw broer – met wie u in contact staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) – antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat het in de wijk waar u woonde geweten was dat jullie bevriend waren, Ab. een beetje naïef was, ze misschien druk op hem zetten, en misschien zijn huis doorzochten en uw paspoort vonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U voegde eraan toe dat u het wel wou weten, maar hij niet meer thuis is en weg is. Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat Ab. nog steeds in hetzelfde huis woont, antwoordde u dan weer dat hij er wel nog woont, maar niet steeds ter plaatste is. Opnieuw gevraagd of u zich poogde te informeren over hetgeen gebeurd was bij Ab., zoals middels zijn moeder of middels andere mensen in de wijk, antwoordde u, de vraag opnieuw ontwijkend, dat u reeds tijdens uw detentie begreep dat ze het paspoort bij uw buur haalden. Gevraagd of u dan nadien de moeite nam om zich te informeren over hetgeen zich bij Ab. had afgespeeld, antwoordde u dat u toen moe en ziek was. Geconfronteerd met de vaststelling dat u op heden reeds een drietal maanden in België bent en u in contact staat met uw broer, antwoordde u dat u het niet moet vragen, omdat u toch al weet dat de persoon van de veiligheidsdienst het haalde bij Ab.. Het dient vastgesteld dat deze verklaringen verder afbreuk doen aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u geenszins blijkt te weten hoe de veiligheidsagent uw paspoort van bij uw buur en vriend Ab. weghaalde, en u zich daarover niet informeerde, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, u verklaarde dat u Ab. reeds lang kende en het uw enige vriend was. Dat u zich klaarblijkelijk niet interesseert in hetgeen uw buur en goeie vriend overkwam, nadat hij uw paspoort in bewaring nam, terwijl deze naast uw vader woont en u tot op heden in contact staat met uw broer Ali, overtuigt helemaal niet, en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Gevraagd hoe u van Khartoem naar Port Soedan reisde, antwoordde u dat u per auto naar Port Soedan ging, samen met uw broer en een chauffeur (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd wie die chauffeur was, antwoordde u die niet te kennen. Gevraagd wat de relatie was tussen uw broer en die chauffeur, antwoordde u het niet te weten. U verklaarde verder dat u bij het organiseren van uw reis geholpen werd door een smokkelaar die Al. werd genoemd. Gevraagd hoe u deze persoon leerde kennen, antwoordde u dat uw broer alles deed. Gevraagd hoe uw broer de smokkelaar kende, antwoordde u wederom het niet te weten. U verklaarde uit het ziekenhuis te Khartoem ontsnapt te zijn, met de hulp van een verpleegster die een regeling trof met uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Gevraagd wat deze regeling precies inhield, antwoordde u dat u weet dat u het telefoonnummer gaf van uw broer, en dat u er zeker van bent dat uw broer haar geld voorstelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u die dingen niet vroeg aan uw broer, antwoordde u dat u zwak was en een lage moraal had. Gevraagd of u dat dan later niet vroeg aan uw broer, gezien uw verklaring met uw broer in contact te staan, antwoordde u dat u enkel over het nodige praat met hem, en het u niet interesseert, daar de verpleegster deed wat ze moest doen. Gevraagd of u dat dan niet interesseert, gezien het uw leven redde, antwoordde u dan weer dat het u wel interesseert en dat uw broer zijn plicht deed door haar te betalen. Het dient opgemerkt dat uw onwetendheid betreffende de persoon die u van Khartoem naar Port Soedan bracht, betreffende de persoon die u hielp bij het verlaten van Soedan, en de manier waarop uw broer deze twee personen zou kennen, alsook uw onwetendheid betreffende de manier waarop uw broer de verpleegster overtuigde u te helpen ontsnappen uit het ziekenhuis, en het nalaten uwentwege zich hierover verder te informeren, nadat u Soedan verliet, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten. Immers, het is allerminst onredelijk te verwachten dat iemand die aan martelingen en een gewisse dood wist te ontsnappen, zich ietwat meer zou interesseren in de manier waarop dit gebeurde, en de manier waarop het hem mogelijk werd gemaakt aan dit lot te ontkomen.

U verklaarde reeds 20 à 25 jaar te Soedan bij uw vader in de wijk Arkaweed te hebben gewoond, en ervoor elders te Khartoem te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaarde daarnaast, sinds het jaar 2007, gedurende een vijftal jaren in de Verenigde Arabische Emiraten te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of u daar dan woonde tot in het jaar 2012, antwoordde u dat u meermaals naar Soedan terugkeerde op vakantie, en u op het einde – wanneer uw moeder ziek was – gedurende een viertal maanden terugkwam. U voegde eraan toe dat u het niet met meer precisie weet. U verklaarde dat uw moeder ziek was, ze behandeld diende te worden in Egypte, en u met haar meeking naar het ziekenhuis in Almouhandisine te Egypte. Gevraagd wanneer u naar Egypte ging, antwoordde u het niet meer te weten, en voegde u eraan toe dat het een zes à zeven maanden voor uw komst naar België was. Gevraagd wanneer uw moeder stierf, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde, na uit Egypte naar Soedan te zijn teruggekeerd, in Khartoem te zijn gebleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u niet meer terugging naar de Emiraten, antwoordde u dat u er geen werk meer zou hebben, daar de veiligheidsdienst van het toeristisch dorp waar u werkte, in de handen van de politie zou worden gegeven. Gevraagd wanneer u vernam dat u geen werk meer zou hebben in de Verenigde Arabische Emiraten, antwoordde u vaagweg dat iedereen erover praatte dat er geen werk meer zou zijn, en u al een zestal maanden op de hoogte was. Gevraagd wanneer u officieel vernam dat u er geen werk meer zou hebben, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u reeds op de hoogte was, en dat u niet meer naar de Emiraten terugkeerde omdat u toch wist dat het zou ophouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u officieel ontslagen werd, antwoordde u, de vraag opnieuw ontwijkend, dat u niet meer terug ging omdat uw moeder ziek was. Gevraagd of u nu ontslagen bent of niet, antwoordde u dat jullie allen ontslagen werden. Gevraagd tot wanneer uw verblijfskaart voor de Emiraten geldig is, antwoordde u dat deze drie jaren geldig is, en deze elke drie jaar hernieuwd moet worden. Geconfronteerd met de vaststelling dat u steeds coherent weet te vertellen op welke dag u die discussie had bij de waterdienst, wanneer u geconvoceerd en wanneer u ging naar de veiligheidsdienst, wanneer u werd gearresteerd, wanneer u naar het ziekenhuis werd gebracht, wanneer u Soedan verliet en wanneer u in België kwam, en gevraagd hoe het dan komt dat u niet weet wanneer uw moeder stierf, wanneer u naar Egypte ging, en wanneer u de Emiraten verliet, antwoordde u dat u een mens ben, en vergeten menselijk is, en u misschien in een toestand van shock was toen uw moeder stierf (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Het dient vastgesteld dat de vaagheid en onwetendheid betreffende de datum waarop u vanuit de Verenigde Arabische Emiraten zou zijn teruggekeerd naar Soedan, de datum waarop u naar Egypte zou zijn gegaan, en de datum waarop uw moeder stierf, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw recente herkomst. Immers, dat u enkel weet aan te geven een ‘zes à zevental maanden’ voordat u naar België kwam, naar Egypte te zijn gegaan, maar geenszins weet te verduidelijken wanneer u vanuit de Verenigde Arabische Emiraten terug verhuisde naar Soedan, na 5 jaar te hebben gewerkt in de Verenigde Arabische Emiraten, en u evenmin weet te verduidelijken of u nu officieel ontslagen bent in de Verenigde Arabische Emiraten, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. De opgemerkte incoherentie tussen enerzijds deze, hierboven genoemde, onwetendheid betreffende belangrijke data in uw leven (en het onvermogen deze enigszins in de tijd te situeren), en uw precieze kennis van de verschillende data die te maken hebben met het door u geopperde asielrelaas, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van het door u geopperd asielrelaas. Immers, dat u niet meer zou weten wanneer uw moeder stierf en niet weet wanneer u, na vijf jaren, terug in Soedan ging wonen, maar wel weet op welke dag u een discussie had, op welke dag u een convocatie kreeg, op welke dag u naar de veiligheidsdienst ging, op welke dag u ontvoerd werd, op welke dag u naar het ziekenhuis werd gebracht, op welke dag u in het ziekenhuis wakker werd, op welke dag u Soedan verliet en op welke dag u in België aankwam, is niet geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 12, 20). Dat u zich de sterfdatum van uw moeder niet meer zou herinneren omdat u in ‘shock’ was, overtuigt voorts helemaal niet, daar u wel alle volledige data met betrekking tot het door u geopperde asielrelaas coherent weet te noemen, en u verklaarde gemarteld en ontvoerd te zijn geworden gedurende deze periode. Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geenszins geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde in het kader van uw asielaanvraag na het gehoor op het CGVS nog een fax-kopie van een geboorteakte voor (afgeleverd op 7 maart 1970). Deze fax-kopie van een geboorteakte die u voorlegt, bevat echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. U legt eveneens een fax-kopie voor van een rijbewijs. Ook hierbij kan opgemerkt worden dat het slechts een fax-kopie betreft en geen origineel document zodat de bewijswaarde ervan reeds miniem is, zeker gezien de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het door u opgestuurde exemplaar zo goed als onleesbaar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker meent wel degelijk in aanmerking te komen voor “het vluchtelingenstatuut, zoals gedefinieerd in de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’). Volgens verzoeker schendt de tegenpartij met de bestreden beslissing dan ook “de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van liet Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Hetzelfde geldt voor de nota over de bewijslast van het UNHCR.

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging door de Soedanese veiligheidsdiensten geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien verzoeker, na het beëindigen van zijn secundaire studies, acht jaar voor een bank in Soedan en vijf jaar voor de

veiligheidsdiensten in de V. A. E. heeft gewerkt, dan blijkt hieruit alleszins het profiel van een professioneel en alert man. Zijn verklaringen dienen dan ook navenant te zijn.

3.2.2. Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoeker niet kan toelichten wanneer hij precies naar Egypte is gegaan en wanneer zijn moeder is overleden, gezien dit fundamentele en bijzonder emotionele gebeurtenissen zijn die in het geheugen zouden gegrift zijn indien ze werkelijk waren ervaren, tevens omdat verzoeker op dat moment ook wist dat hij geen werk meer zou hebben in de V. A. E. en zijn toekomst aldus eveneens onzeker was. Dat verzoeker niet eenduidig kan toelichten wanneer hij de V. A. E. heeft verlaten, is evenmin aanvaardbaar. Verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat dit irrelevante feiten of bijzaken zijn in het asielrelaas, aangezien volgens verzoekers opgegeven nationaliteit enkel de voorgehouden asielfeiten in Soedan beoordeeld dienen te worden en het dan ook *a priori* geloofwaardig moet zijn dat verzoeker zich op dat moment ook werkelijk in Soedan bevond wat hij evenmin aantoonde met zijn paspoort. Dergelijke vaststellingen ondergraven in ernstige mate zijn asielrelaas.

In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker nalaat zowel authentieke identiteitsdocumenten als enige documenten inzake zijn legale tewerkstelling en verblijf in de V. A. E., zijn reis en verblijf in Egypte, zijn diverse reizen tussen Soedan en de V. A. E. (gehoor p. 6-7) en zijn vestiging in Soedan, voor te leggen, wat hem wel degelijk kan worden aangerekend, temeer zijn vrouw in Soedan werkt bij het Ministerie van Financiën (gehoor p. 9) en verzoeker contact onderhoudt met zijn broer. Verzoeker faalt derhalve wel degelijk in zijn medewerkingsplicht.

3.2.3. Voor zover verzoekers asielrelaas al geloofwaardig was geweest, *quod non demonstrandum*, stelt de Raad vast, dat verzoekers vervolging voortspuit uit een persoonlijk conflict met één van de veiligheidsagenten. Dat verzoeker door de voltallige veiligheidsdienst zou worden vervolgd, is geenszins aannemelijk gezien verzoeker geen misdrijf heeft begaan, er nergens sprake is van een officiële vervolging, de eerste agent hem vriendelijk bejegend heeft, de derde agent tussen is gekomen en het gevecht heeft beëindigd (*"ik denk dat hij een hogere graad had. Hij zei naar huis te gaan. Met dat hij dat zei, dacht ik dat hij hoger geplaatst was dan de persoon met wie ik vocht. Dan ging hij weg"*, gehoor p. 16), verzoeker verder ongehinderd, zonder ook maar enige waarschuwing of voorwaarde kon beschikken en verzoeker zelf verklaarde dat, met uitzondering van de stem van de tweede agent, *"de mensen die me deden stoppen, ik ken ze niet"* (gehoor p. 12). Verzoeker gaat er in deze tevens aan voorbij dat de bewijslast in principe bij de asielzoeker zelf ligt en geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Derhalve is van een omkering van de bewijslast geen sprake zodat verzoekers verweer dat *"verweerder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het onmogelijk is dat verzoeker eerst werd vrijgelaten om nadien toch gearresteerd te worden"* geen juridische grond heeft. Aldus kan geen officiële vervolging vanuit de veiligheidsdiensten worden aangetoond en betreft het beweerdelijke conflict met de tweede agent –voor zover überhaupt al waarachtig– hooguit een persoonlijke kwestie met een veiligheidsagent zonder dat deze in officiële, noch in legitieme hoedanigheid heeft gehandeld. Echter verzoekers verklaringen over zijn arrestatie en detentie zijn ongeloofwaardig. Immers de wijze waarop verzoeker onbezonnen op een uitnodiging van de veiligheidsdienst ingaat, is voor iedere burger en zeker voor een voormalige veiligheidsagent niet aannemelijk. Voorts blijft verzoeker bij vage en lacunaire verklaringen omtrent zijn ontsnapping uit het ziekenhuis, verdere vlucht en de smokkelaar, temeer verzoeker bij de veiligheidsdiensten heeft gewerkt zodat hij zich minstens een automatische professionele alertheid heeft eigen gemaakt, zeker voor levensbedreigende situaties zoals *in casu* voorgehouden, zelfs indien aangenomen kan worden dat hij op dat moment beweerdelijk fysiek en mentaal verzwakt was. Ten slotte is niet aannemelijk dat verzoeker eerst uitgehongerd en gemarteld wordt en daarna voor verzorging naar het ziekenhuis wordt gebracht dat hij gemakkelijk kan verlaten met zijn broer. Ook uit een dergelijke handelwijze kan geenszins blijken dat de Soedanese autoriteiten verzoeker persoonlijk vervolgen. Verzoekers asielrelaas komt verzonnen voor.

3.3. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de

bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Soedan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Daar waar verzoeker een schending opwerpt van de artikelen 57/7*bis* en 57/7*ter* van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu verzoeker om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker vroeg in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK